

Sygnatura akt VI Ka 771/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **20 grudnia 2019** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Marcin Mierz

Protokolant Monika Dąbek

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2019 r.

przy udziale Tomasza Międlara Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.

sprawy **S. S. (...)** ur. (...) w miejscowości R.

syna M. i G.

oskarżonego z art. 209 § 1a kk w zw. z § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 17 czerwca 2019 r. sygnatura akt II K 1387/18

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, 632 pkt 2 kpk

- zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia oskarżonego S. S. od popełnienia czynu zarzuconego mu aktem oskarżenia;
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. T. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
- kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIKa771/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1.CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.1.Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 17 czerwca 2019 roku (II K 1387/18)

0.1.Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.1.Granice zaskarżenia**0.0.1.Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.0.1.Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.1.Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

**1.Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

o.1.Ustalenie faktów

o.o.1.Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
o.o.1.Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

o.1.Ocena dowodów

o.o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

o.o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Aktualne orzeczenie o niepełnosprawności oskarżonego.	Dowód ten nie odnosił się do okoliczności dotyczących okresu objętego czynem zarzuconym oskarżonemu.

1.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przez uznanie, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala przyjąć w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 209 § 1 a kk w zw. z art. 209 § 1 kk.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Analiza akt sprawy, pisemnych motywów zaskarżonego wyroku oraz zarzutów i argumentów apelacji doprowadzić musiała do wniosku o zasadności wywiedzionego środka odwoławczego i jednoczesnym braku podstaw do wydania wyroku skazującego w niniejszej sprawie. Dowody zgromadzone w toku postępowania nie dawały podstaw do przypisania oskarżonemu zarzuconego mu przestępstwa.		

Stwierdzenie winy oskarżonego w procesie karnym i przypisanie mu przestępstwa nastąpić może wyłącznie w sytuacji pewności sądu co do winy. Ustalenia faktyczne oraz wnioski w kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego prowadzące do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej nie mogą opierać się o domniemania nie mające potwierdzenia w zgromadzonych dowodach. Wina oskarżonego musi zostać udowodniona.

Zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 209 § 1 k.k., odpowiedzialności za przestępstwo z tego przepisu odpowiada, kto uchyła się od wykonania obowiązku alimentacyjnego w warunkach określonych w tym przepisie. Wyłączenie z zestawu znamion przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. uporczywości nie oznacza, że karalne aktualnie uchylenie się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego nie musi być zachowaniem zawinionym. Jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w uchwale z 9.06.1976 r. (VI KZP 13/75), OSNKW 1976/7–8, poz. 86: „Uchylenie się od obowiązku łożenia na utrzymanie osoby uprawnionej do alimentacji zachodzi wtedy, gdy zobowiązany mając obiektywną możliwość wykonania tego obowiązku, nie dopełnia go ze złej woli” (por. również wyrok SN z 5.01.2001 r., (VKKN 504/00) Prok. i Pr.-wkł. 2001/6, poz. 3, oraz wyrok SA we Wrocławiu z 16.03.2016 r., IIAKa 7/16, LEX nr 2025526). Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z 17.04.1996 r., IIKRN 204/96, Prok. i Pr.-wkł. 1996/11, poz. 4: „W pojęciu «uchyla się» mieści się negatywny stosunek

psychiczny osoby zobowiązanej do wykonania nałożonego na nią obowiązku, który sprawia, że mimo obiektywnej możliwości jego wykonania, sprawca tego obowiązku nie wypełnia, gdyż wypełnić nie chce lub też zlekceważył obowiązek nałożony wyrokiem. Ten negatywny stosunek winien być wykazany stosownymi dowodami”. Por. też postanowienie SN z 7.11.2017 r., IIKK 211/17, LEX nr 2417590. (tak Mozgawa Marek. Art. 209. W: Kodeks karny. Komentarz aktualizowany [online]. System Informacji Prawnej LEX. Uchylenie się nakłada obowiązek wykazania, że sprawca miał obiektywną możliwość dostarczania środków utrzymania, lecz tego nie czynił (zob. wyrok SN z 9.05.1995 r., III KRN 29/95, OSNKW 1995/9–10, poz. 64). Brak możliwości wykonania obowiązku łożenia może wynikać z tego, że sprawca w okresie objętym zarzutem miał status bezrobotnego bez prawa do zasiłku, że nie było dla niego ofert pracy w urzędzie pracy, że był obłożnie chory albo wymagał kosztownego leczenia, na które musiał przeznaczyć środki, którymi dysponował. (...) Opis przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. nie może obejmować takich okresów, w których sprawca nie mógł zadośćuczynić spoczywającemu na nim obowiązkowi (zob. wyrok SN z 9.11.2011 r., IV KK 321/11, LEX nr 1044059). (tak: Lachowski Jerzy. Art. 209. W: Kodeks karny. Komentarz, wyd. II [online]. Wolters Kluwer Polska). Uchylenie się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego nie musi być zatem uporczywe, złośliwe, ale w dalszym ciągu musi pozostawać zawinione. Zgodnie z art. 1 § 3 k.k. nie popełnia przestępstwa sprawca czynu zabronionego, jeżeli

nie można mu przypisać winy w czasie czynu.

W sprawie niniejszej nie było podstaw do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej. Argumentacja zaprezentowana w tym zakresie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie przekonuje.

Sąd pierwszej instancji błędnie ustalił, że oskarżony nie wywiązywał się z obowiązku alimentacyjnego pomimo iż miał możliwość wywiązania się z tego obowiązku, jednak tego nie czynił ze złej woli.

W całym okresie objętym zarzuconym mu czynem oskarżony S. S. był zarejestrowany jako osoba bezrobotna (k. 15-16). Tego rodzaju zachowanie powszechnie w praktyce sądowej i prokuratorskiej traktowane pozostaje jako aktywny wyraz woli podjęcia zatrudnienia przez oskarżonego, a okresy rejestracji w charakterze osoby bezrobotnej wyłączane są z zarzutów stawianych oskarżonym. Sąd odwoławczy w pełni akceptuje powyższy pogląd. Oskarżyciel publiczny nie powołał argumentów podważających takie stanowisko. W realiach sprawy żadnych podstaw do przyjęcia zawinienia oskarżonego nie stwarza także udokumentowany przebieg okresu rejestracji oskarżonego w charakterze osoby bezrobotnej. W okresie tym oskarżony otrzymał jedną ofertę pracy w dniu 15.05.2017 r., z której rozliczenia się wywiązał, a brak zatrudnienia nastąpił z winy pracodawcy (k. 16). W okresie objętym zarzutem oskarżony stosował się do wyznaczanych mu przez Powiatowy Urząd Pracy dat kontaktu (k. 165). Skoro wyspecjalizowana w tym zakresie

instytucja nie była w stanie odnaleźć odpowiedniej dla oskarżonego oferty pracy, to nie sposób przyjąć za sądem rejonowym, że brak podjęcia zatrudnienia w okresie objętym zarzutem stanowi okoliczność zawinioną przez oskarżonego. Zupełnie dowolne pozostaje stwierdzenie sądu rejonowego, że „gdyby oskarżony w sposób właściwy zaangażował się w poszukiwanie pracy, zapewne otrzymałby jakieś zatrudnienie”. Ocena taka stanowi domniemanie poczynione z obrazą art. 5 § 2 kpk. Sąd pierwszej instancji nie wskazał na czym miałyby polegać w przypadku oskarżonego właściwe zaangażowanie w poszukiwanie pracy.

Do akt sprawy załączone zostały dokumenty wskazujące na kierowanie przez oskarżonego ogłoszeń z ofertą podjęcia pracy w okresie objętym zarzutem (k. 92 i następne).

Ponadto, w okresie objętym zarzutem doszło do pogorszenia stanu zdrowia oskarżonego. W dniu 8 września 2017 roku, wydane zostało wobec oskarżonego orzeczenie o stwierdzeniu jego niepełnosprawności w stopniu lekkim. Oskarżony zatem w okresie zarzuconego mu czynu stał się osobą ze stwierdzoną niepełnosprawnością. Nie można przy tym zgodzić się z argumentem, że dysponowanie orzeczeniem o niepełnosprawności ułatwia uzyskanie zatrudnienia, bo nie jest to regułą. Niezależnie od tego, okoliczność ta nie może mieć wpływu na ocenę winy oskarżonego, skoro orzeczenie o niepełnosprawności uzyskał on dopiero w ostatnim miesiącu zarzuconej mu niealimentacji,

zatem niepełnosprawność nie mogła faworyzować oskarżonego na rynku pracy w okresie objętym zarzutem. W orzeczeniu o niepełnosprawności stwierdzono, że ustalony stopień niepełnosprawności oskarżonego datuje się od 24.07.2017 r. (k.73), co dowodzi, że już od tego czasu zdolność oskarżonego do wykonywania pracy była ograniczona, lecz oskarżony nie dysponował jeszcze orzeczeniem potwierdzającym niepełnosprawność. Czas istnienia niepełnosprawności nie był możliwy do ustalenia. Z orzeczenia wynika, że stwierdzona u oskarżonego niepełnosprawność oznacza naruszenie sprawności organizmu, powodującą w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością.

Wyjaśnienia oskarżonego w kwestii pogorszenia jego stanu zdrowia w okresie objętym alimentacją znajdują potwierdzenie w załączonych do akt sprawy dokumentach. Wynikający z załączonej dokumentacji stan jego zdrowia nie może pozostawać bez wpływu na ocenę winy oskarżonego. Z dokumentacji tej wynika, że oskarżony w czerwcu 2017 roku doznał krótkotrwałego zasłabnięcia z następowym urazem głowy, wywołującego następnie bóle i zawroty głowy. TK głowy dało podstawę do podejrzenia torbieli pajęczynówki w okolicy zbiornika mostowo-mózdkowego po lewej stronie (k. 95). W okresie objętym niealimentacją oskarżony zgłaszał się do lekarza już od kwietnia 2017 roku w związku z zawrotami głowy (w tym silnymi) i zaburzeniami równowagi oraz

silnymi bólami głowy (k. 99-100). Bez wątpliwości dolegliwości te co najmniej utrudniały mu skuteczne poszukiwanie pracy, o ile nie pozbawiały wręcz możliwości jej podjęcia i nie mogą one pozostać bez wpływu na ocenę winy oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu.

Oceniając zaskarżone orzeczenie odnieść się trzeba również do podniesionego przez oskarżycielkę posiłkową argumentu o zamieszczaniu przez oskarżonego ogłoszeń na portalu F. z ofertą wykonywania prac ogrodniczych. Wnioski, które z okoliczności tej wyprowadził sąd pierwszej instancji, pozostają dowolne, a przez to nieuprawnione, poczynione w kierunku przeciwnym do reguły z art. 5 § 2 kpk. Z dowodu tego wynika wyłącznie tyle, że oskarżony zamieszczał stosowne ogłoszenia również w okresie objętym niealimentacją (k. 211). W stanie faktycznym opisanym w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia znalazło się wyłącznie ustalenie, że oskarżony oferował usługi z zakresu prac ogrodniczych. Zachowanie to dowodzi wręcz podejmowania przez oskarżonego działań zmierzających do poszukiwania zatrudnienia. W świetle zgromadzonych w sprawie dowodów nie ma natomiast żadnych podstaw do przyjęcia, iż oskarżony, zwłaszcza w okresie objętym zarzutem, wykonał jakiegokolwiek prace ogrodowe w związku z zamieszczonym ogłoszeniem i uzyskał z tego dochód. Nie przedstawiono na tę okoliczność żadnego dowodu. Przedstawienie dowodów obciążających oskarżonego ciąży na oskarżycielu. W dalszym ciągu uzasadnienia, pomimo ustalenia wyłącznie tego, że oskarżony

zamieścił ofertę wykonywania prac ogrodnich, sąd pierwszej instancji powołuje się na wykonywanie „w przeszłości” takich prac przez oskarżonego wskazując, że okoliczność tę brał pod uwagę przy orzekaniu. Fakt, iż oskarżony „w przeszłości” wykonywał prace ogrodnicze nie może mieć żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i w sposób dowolny został uwzględniony na niekorzyść oskarżonego przy orzekaniu. Zgromadzone dowody nie dostarczają żadnych podstaw do przyjęcia, że w okresie objętym zarzutem oskarżony wykonał jakiegokolwiek prace w związku ze złożoną ofertą. Z zeznań oskarżycielki posiłkowej wynika, że prace takie oskarżony wykonywał w przeszłości, lecz oskarżycielka nie wskazała, by miała wiedzę o wykonywaniu prac dorywczych w okresie objętym zarzutem. Oskarżony zaprzeczył, by w okresie tym takie prace wykonywał. Podnosząc okoliczność wykonywania przez oskarżonego prac ogrodnich, sąd pierwszej instancji odwołał się do uzasadnienia wyroku w sprawie o zasądzenie alimentów. Uzasadnienie to nie mogło dotyczyć okresu choćby zbliżonego do okresu niealimentacji zarzuconej oskarżonemu w tej sprawie, skoro wyrok w sprawie o zasądzenie alimentów zapadł w styczniu 2015 roku (k. 19). Oczywistym jest także, że ustalenia sądu w sprawie o zasądzenie alimentów nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych w niniejszym postępowaniu tym bardziej, że zostały oparte o zeznania złożone przez oskarżonego, które to zeznania nie mogą zostać wykorzystane w niniejszym postępowaniu.

Oskarżony stanowczo zdementował twierdzenia oskarżycielki posiłkowej o pochodzeniu z okresu objętego zarzutem fotografii załączonej do ogłoszenia z kwietnia 2017 roku wskazując, że fotografia ta została zmanipulowana przez oskarżycielkę. Swoje stanowisko w tym względzie przekonująco uargumentował, a nie przedstawiono dowodów, które mogłyby je podważyć. Zatem teza oskarżycielki o przygotowaniu przez oskarżonego dużej ilości materiałów ogrodniczych do prac w sezonie 2017 roku, co miałyby dowodzić ich wykonania w tym okresie, nie znalazła oparcia w zgromadzonych dowodach. Ponadto, w swoich zeznaniach oskarżycielka posiłkowa powołała się na załączoną do akt sprawy ofertę internetową dotyczącą zleceń prac ogrodowych, które oskarżony miał realizować w 2018 roku (k. 208), a zatem w okresie nie objętym czynem przypisanym oskarżonemu.

W okresie objętym zarzutem oskarżony dokonywał regularnych wpłat tytułem alimentów w kwotach po 50 złotych miesięcznie (k. 62-63), czyli znacząco niższych niż wysokość jego zobowiązania alimentacyjnego. Jak wyjaśnił, pieniądze na wpłaty otrzymywał od członków rodziny na których utrzymaniu pozostawał. Twierdzenie oskarżonego o pochodzeniu od rodziny środków wpłacanych tytułem alimentów nie zostało w toku postępowania podważone przez oskarżyciela. Nie ma w sprawie podstaw do przyjęcia, że oskarżony dysponował kwotami umożliwiającymi mu regulowanie alimentów w pełnej wysokości, a wpłacał jedynie ich część, bo tego nie udowodniono. Nie można w ocenie całokształtu okoliczności sprawy pomijać również i tej

okoliczności, że w okresie objętym zarzutem oskarżony korzystał z finansowego wsparcia Ośrodka Pomocy Społecznej, w tym zasiłku celowego na zakup opału.

Zwrócić również trzeba uwagę na to, że w okresie objętym alimentacją – w dniu 16 maja 2017 roku, do komornika wpłynęła na poczet alimentów kwota 556 złotych tytułem zwrotu podatku (k. 36). Pokrywała ona w całości zobowiązanie alimentacyjne oskarżonego za miesiąc maj 2017 roku. Wskutek skierowania jednak przez byłą żonę oskarżonego egzekucji do nieruchomości oskarżonego, znacząca część tej kwoty przeznaczona została na zaliczkę na oszacowanie nieruchomości (k. 196). Trudno przy tym zgodzić się z sądem pierwszej instancji, gdy argumentuje, że fakt przeznaczenia tej kwoty na poczet zaliczki dla biegłego musiał być oskarżonemu znany ze względu na znajomość reguł postępowania egzekucyjnego. Takiej znajomości przepisów o egzekucji nie można od niego wymagać. Z pisma komornika skierowanego do oskarżonego (k. 229) wynika natomiast, że o fakcie przeznaczenia tej kwoty na poczet zaliczki na opinię biegłego oskarżony został zawiadomiony dopiero pismem z dnia 25 marca 2019 roku.

W tych warunkach nie było podstaw do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej za przestępstwo niealimentacji. Oskarżony w okresie objętym zarzutem był zarejestrowany jako osoba bezrobotna, wykazywał aktywność w poszukiwaniu pracy pomimo pogarszającego się stanu zdrowia wywołującego niepełnosprawność i nie

<p>udowodniono mu, że w okresie objętym zarzutem wykonywał pracę i dysponował środkami na pokrycie zobowiązania alimentacyjnego w całości.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuczonego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn wskazanych powyżej brak było w sprawie podstaw do przypisania oskarżonemu zarzuczonego mu przestępstwa, stąd też w sprawie powinien zapaść wyrok uniewinniający.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Obraza art. 5 § 2 kpk poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut okazał się zasadny z przyczyn szczegółowo wskazanych w punkcie 3.1., w szczególności w zakresie w jakim przyjęte przez sąd ustalenia faktyczne nie znajdowały potwierdzenia w zgromadzonych dowodach, a oparte były o domniemania niezgodne z kierunkiem nakazanym przez art.5 § 2 kpk.</p>		

Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek zasadny z przyczyn szczegółowo wskazanych w punkcie 3.1.		
3.3.	Obraza prawa materialnego, a to art. 209 § 1a kk w zw. z art. 209 § 1 kk poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z tych przepisów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Uchylenie się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego musi pozostawać zawinione. Z powodów szczegółowo opisanych w punkcie 3.1. nie było podstaw do przypisania oskarżonemu popełnienia umyślnego przestępstwa z art. 209 § 1a kk w zw. z art. 209 § 1 kk. Zachowanie oskarżonego nie wyczerpało znamion umyślnego przestępstwa z tych przepisów, stąd też ich zastosowanie w sprawie było wadliwe.		
Wniosek		

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Ze względów wskazanych powyżej, wniosek o uniewinnienie oskarżonego okazał się zasadny.		

1.OKOLICZNOŚCI	PODLEGAJĄCE	
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
1.ROZSTRZYGNIĘCIE	SĄDU	
ODWOŁAWCZEGO		
0.1.Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
0.1.Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zmiana wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu.		
Zwięźle o powodach zmiany		

W sprawie nie było podstaw do przypisania oskarżonemu winy w zakresie zarzuconego mu przestępstwa z przyczyn szczegółowo opisanych w punkcie 3.1.	
---	--

0.1.Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.1.Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
0.0.1.Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

0.1. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2	Zasądzenie na rzecz obrońcy oskarżonego z urzędu kosztów pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu odwoławczym w wysokości wynikającej z obowiązujących przepisów albowiem koszty te nie zostały poniesione w całości, ani w części.
3	Na podstawie art. 632 pkt 2 kpk sąd obciążył kosztami procesu Skarb Państwa.

1. PODPIS

0.1. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana